

KONWENCJA NR 108 RE

o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych
podpisana w Strasburgu dn. 28 stycznia 1981 r.
(Ogłoszona D.n. 85-1203, 15 list. 1985.- JO 20 list. 1985. Weszła w życie 1.10.1985)

PREAMBUŁA

Państwa członkowskie Rady Europy, sygnatariusze niniejszej Konwencji;

Zważywszy, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności jej członków, w poszanowaniu zwłaszcza zasady rządów prawa oraz praw człowieka i podstawowych wolności;

Zważywszy, że pożądane jest rozszerzenie zakresu ochrony praw i podstawowych wolności każdego człowieka, w szczególności prawa do poszanowania prywatności, biorąc pod uwagę zwiększający się przepływ przez granice danych osobowych przetwarzanych automatycznie;

Potwierdzając jednocześnie swoje zaangażowanie na rzecz swobodnego przepływu informacji bez względu na istniejące granice;

Uznając konieczność pogodzenia podstawowych wartości takich, jak poszanowanie prywatności ze swobodnym obiegiem informacji między narodami;

Uzgodniły co następuje:

ROZDZIAŁ I - POSTANOWIENIA OGÓLNE

ARTYKUŁ 1 - PRZEDMIOT I CEL

Niniejsza Konwencja ma na celu zagwarantowanie, na terytorium każdej ze Stron, każdej osobie fizycznej, niezależnie od jej narodowości i miejsca zamieszkania, poszanowanie jej praw i podstawowych wolności, w szczególności prawa do prywatności, w związku z automatycznym przetwarzaniem dotyczących jej danych osobowych („ochrona danych”).

ARTYKUŁ 2 - DEFINICJE

Dla celów niniejszej Konwencji:

- a) **„dane osobowe”** oznaczają wszelką informację dotyczącą osoby fizycznej o ustalonej tożsamości albo dającej się zidentyfikować ("podmiot danych");
- b) wyrażenie **"zautomatyzowany zbiór danych"** oznacza każdy zestaw danych podlegających automatycznemu przetwarzaniu;
- c) **„automatyczne przetwarzanie”** oznacza następujące operacje wykonywane w całości lub części przy pomocy metod zautomatyzowanych: rejestrowanie danych, z zastosowaniem do nich operacji logicznych i/albo arytmetycznych, ich modyfikowanie, usuwanie, odzyskiwanie lub rozpowszechnianie;
- d) **"kontroler zbioru"** (administrator danych - w rozumieniu polskiej ustawy o ochronie danych osobowych z dn. 29.08.1997 r. - przyp. tłum.) oznacza osobę fizyczną lub prawną, urząd publiczny, agencję lub inny organ właściwy, w myśl prawa krajowego, do określenia celu jakiego ma służyć zautomatyzowany zbiór danych, oraz do ustalenia, które z kategorii danych osobowych mają być rejestrowane, i którym z operacji winny one podlegać.

ARTYKUŁ 3 - ZAKRES STOSOWANIA

1. Strony zobowiązują się stosować niniejszą Konwencję do zautomatyzowanych zbiorów danych osobowych i do automatycznego ich przetwarzania w sektorze publicznym i prywatnym.
2. Każde Państwo może, przy podpisywaniu niniejszej Konwencji lub przy składaniu dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, potwierdzenia albo przystąpienia, lub w każdym późniejszym terminie, powiadomić w deklaracji złożonej Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, iż:
 - a) nie będzie stosować niniejszej Konwencji do niektórych kategorii zautomatyzowanych zbiorów danych osobowych, których lista zostanie złożona. Jednakże na liście tej nie może umieścić zautomatyzowanych zbiorów danych osobowych jeśli w myśl jego prawa wewnętrznego podlegają one przepisom o ochronie danych. Będzie więc musiało zmodyfikować tę listę poprzez złożenie nowej deklaracji, jeśli dodatkowe kategorie zautomatyzowanych zbiorów danych osobowych zostaną objęte przepisami o ochronie danych;
 - b) będzie stosować niniejszą Konwencję również do innych informacji dotyczących ugrupowań, stowarzyszeń, fundacji, spółek, korporacji i wszelkich innych organizacji gromadzących bezpośrednio lub pośrednio osoby fizyczne niezależnie od posiadania przez nie osobowości prawnej;
 - c) będzie stosować niniejszą Konwencję również do zbiorów danych osobowych nie objętych automatycznym przetwarzaniem.
3. Państwo, które poszerzyło zakres stosowania niniejszej Konwencji w myśl deklaracji wymienionych w ustępach 2 b) lub c) może zaznaczyć w tej deklaracji, że wymienione poszerzenie stosuje się jedynie do niektórych kategorii danych zbiorów osobowych, których wykaz zostanie przedłożony.

4. Strona, która wyłączyła niektóre kategorie zautomatyzowanych zbiorów danych w myśl deklaracji, o których mowa w ustępie 2 a), nie może żądać stosowania niniejszej Konwencji do takich kategorii przez Stronę, która ich nie wyłączyła.
5. Podobnie Strona, która nie poszerzyła stosowania Konwencji, tak jak to przewidują paragrafy 2 b) i c), nie może powoływać się na jej zastosowanie w tym zakresie wobec Strony, która takiego poszerzenia dokonała.
6. Deklaracje, o których mowa w ustępie 2 wywołują skutek z chwilą wejścia w życie Konwencji w odniesieniu do Państwa, które je złożyło przy podpisywaniu lub przy składaniu dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, potwierdzenia lub przystąpienia, albo w terminie trzech miesięcy od chwili otrzymania deklaracji przez Sekretarza Generalnego Rady Europy, jeśli zostały złożone w późniejszym czasie. Deklaracje mogą być wycofane w całości lub w części drogą notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego. Wycofanie deklaracji wywołuje skutek w terminie trzech miesięcy od chwili otrzymania notyfikacji.

ROZDZIAŁ II - PODSTAWOWE ZASADY OCHRONY DANYCH

ARTYKUŁ 4 - ZOBOWIĄZANIA STRON

1. Każda Strona zastosuje niezbędne środki dla wprowadzenia w swoim prawie wewnętrznym podstawowych zasad ochrony danych ustanowionych w niniejszym rozdziale.
2. Środki te powinny być zastosowane najpóźniej w chwili wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do danej Strony.

ARTYKUŁ 5 - JAKOŚĆ DANYCH

Dane osobowe poddawane automatycznemu przetwarzaniu będą:

- a) zbierane i przetwarzane rzetelnie i zgodnie z prawem;
- b) rejestrowane dla określonych i prawnie uzasadnionych celów oraz nie będą wykorzystywane w sposób niezgodny z tymi celami;
- c) stosowne, rzeczowe oraz nie wykraczające poza potrzeby wynikające z celów, dla których zostały zarejestrowane;
- d) dokładne i, w razie potrzeby, aktualizowane;
- e) przechowywane w sposób pozwalający na identyfikację podmiotów danych, przez okres nie dłuższy niż ten, który jest niezbędny dla realizacji celów, dla których zostały zarejestrowane.

ARTYKUŁ 6 - SZCZEGÓLNE KATEGORIE DANYCH

Danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe, poglądy polityczne, przekonania religijne lub inne, oraz danych osobowych dotyczących zdrowia lub życia seksualnego nie można przetwarzać automatycznie, chyba że prawo wewnętrzne przewiduje odpowiednie zabezpieczenia. Przepis niniejszy stosuje się również do danych osobowych dotyczących wyroków karnych skazujących.

ARTYKUŁ 7 - BEZPIECZEŃSTWO DANYCH

Należy wprowadzić odpowiednie środki bezpieczeństwa w stosunku do danych osobowych zarejestrowanych w zautomatyzowanych zbiorach w celu ich ochrony przed zniszczeniem przypadkowym lub dokonany bez zezwolenia, oraz przed przypadkową utratą, a także przed udostępnieniem, zmianą lub rozpowszechnieniem bez zezwolenia.

ARTYKUŁ 8 - GWARANCJE DODATKOWE DLA PODMIOTU DANYCH

Każda osoba jest upoważniona do:

- a) ustalenia informacji o istnieniu zautomatyzowanego zbioru danych osobowych, o jego zasadniczych celach, oraz o tożsamości i miejscu zamieszkania lub siedzibie kontrolera zbioru (administratora danych - w rozumieniu polskiej ustawy o ochronie danych osobowych z dn. 29.08.1997 r. - przyp. tłum.);
- b) otrzymania w rozsądnych odstępach czasu, bez nadmiernej zwłoki i nadmiernych kosztów, potwierdzenia, że w danym zautomatyzowanym zbiorze znajdują się lub nie znajdują jej dane osobowe, oraz uzyskiwania tych danych w czytelnej formie;
- c) uzyskania, w razie potrzeby, sprostowania lub usunięcia tych danych, jeśli zostały przetworzone z naruszeniem przepisów prawa wewnętrznego wprowadzających w życie zasady wymienione w art. 5 i 6 niniejszej Konwencji;
- d) ustalenia formy zadośćuczynienia w razie nieuwzględnienia jej prośby o potwierdzenie albo udostępnienie, sprostowanie lub usunięcie danych w myśl pkt. b) i c) niniejszego artykułu.

ARTYKUŁ 9 - WYJĄTKI I OGRANICZENIA

1. Wyjątki od przepisów art. 5, 6 i 8 niniejszej Konwencji dopuszczalne są jedynie w granicach określonych w niniejszym artykule.
2. Odstąpienie od stosowania art. 5, 6 i 8 niniejszej Konwencji jest dozwolone, jeśli przewidywane jest ustawowo przez Stronę, jako środek konieczny w społeczeństwie demokratycznym w interesie:
 - a) ochrony Państwa, bezpieczeństwa publicznego, interesów walutowych państwa lub zwalczania przestępczości;
 - b) ochrony podmiotu danych oraz praw i wolności innych osób.

3. Ograniczenia w korzystaniu z praw, o których mowa w artykule 8, paragraf b), c) i d), mogą być przewidziane ustawowo w odniesieniu do zautomatyzowanych zbiorów danych osobowych wykorzystywanych dla celów statystycznych bądź naukowych, o ile nie zachodzi ryzyko naruszenia prywatności podmiotu danych.

ARTYKUŁ 10 - SANKCJE I ODSZKODOWANIA

Każda ze Stron zobowiązuje się do wprowadzania odpowiednich sankcji i odszkodowań w przypadku naruszeń przepisów prawa wewnętrznego wprowadzających w życie podstawowe zasady ochrony danych, wymienione w niniejszym rozdziale.

ARTYKUŁ 11 - ROZSZERZONA OCHRONA

Żaden z przepisów niniejszego rozdziału nie może być interpretowany jako ograniczający lub naruszający prawo każdej ze Stron do przyznania podmiotom danych ochrony szerszej, niż przewidziana w niniejszej Konwencji.

ROZDZIAŁ III - PRZEKAZYWANIE DANYCH ZA GRANICĘ

ARTYKUŁ 12 - PRZEKAZYWANIE DANYCH OSOBOWYCH ZA GRANICĘ A PRAWO WEWNĘTRZNE

1. Poniższe przepisy dotyczą przekazu poprzez granice państwowe, niezależnie od nośnika, danych osobowych automatycznie przetwarzanych lub zbieranych w celu takiego przetwarzania.
2. Umawiająca się Strona nie może zabronić, ani uzależnić od specjalnego zezwolenia, wyłącznie w celu ochrony prywatności, przepływu danych osobowych poprzez granicę na terytorium innej Strony.
3. Jednakże każda ze Stron ma prawo odstąpić od stosowania przepisów pkt. 2:
 - a) ile jej ustawodawstwo reguluje odrębnie sprawy danych osobowych lub zautomatyzowanych zbiorów takich danych ze względu na rodzaj tych danych lub zbiorów, chyba że przepisy drugiej Strony zapewniają ochronę równoważną;
 - b) jeśli przekazu dokonuje się z jej terytorium na terytorium Państwa nie będącego Stroną Konwencji, poprzez terytorium innej Strony, w celu nie dopuszczenia do ominięcia ustawodawstwa Strony wysyłającej.

ROZDZIAŁ IV - POMOC WZAJEMNA

ARTYKUŁ 13 - WSPÓŁPRACA MIĘDZY STRONAMI

1. Strony zobowiązują się do udzielania sobie wzajemnej pomocy przy wprowadzaniu w życie niniejszej Konwencji.
2. W tym celu:
 - a) każda ze Stron wyznacza jeden lub więcej organów, których nazwę i adres podaje Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy w formie zawiadomienia;
 - b) każda ze Stron, która wyznaczyła więcej niż jeden organ wskazuje, w zawiadomieniu o którym mowa w poprzednim ustępie, kompetencje każdego z tych organów.
3. Na życzenie organu wyznaczonego przez jedną ze Stron organ wyznaczony przez inną Stronę:
 - c) udzieli informacji dotyczących prawa i praktyki administracyjnej w zakresie ochrony danych,
 - d) podejmie, zgodnie ze swym prawem wewnętrznym i wyłącznie w celu ochrony prywatności, wszelkie odpowiednie działania w celu udzielenia szczegółowych informacji dotyczących określonego przetwarzania danych dokonanego na jego terytorium, z wyjątkiem jednakże treści danych osobowych ulegających temu przetworzeniu.

ARTYKUŁ 14 - UDZIELENIE POMOCY PODMIOTOM DANYCH ZAMIESZKAŁYM ZA GRANICĄ

1. Każda ze Stron udziela pomocy każdej osobie mieszkającej za granicą w realizacji praw przewidzianych przez jej prawo wewnętrzne wprowadzające w życie zasady wymienione w art. 8 niniejszej Konwencji.
2. Jeśli taka osoba mieszka na terytorium innej Strony, powinna ona mieć prawo do zgłoszenia swego wniosku za pośrednictwem organu wyznaczonego przez tę Stronę.
3. Wniosek o udzielenie pomocy powinien zawierać wszelkie niezbędne dane dotyczące między innymi:
 - a) nazwiska, adresu i wszelkich innych stosownych szczegółów identyfikujących tożsamość wnioskodawcy;
 - b) zbioru danych osobowych, którego wniosek dotyczy, albo kontrolera tego zbioru (administratora danych - w rozumieniu polskiej ustawy o ochronie danych osobowych z dn. 29.08.1997 r. - przyp. tłum.);
 - c) cel wniosku.

ARTYKUŁ 15 - GWARANCJE DOTYCZĄCE POMOCY UDZIELANEJ PRZEZ WYZNACZONE ORGANY

1. Organ wyznaczony przez jedną ze Stron, który otrzymał informacje od organu wyznaczonego przez inną Stronę, bądź jako poparcie wniosku o udzielenie pomocy, bądź jako odpowiedź na swój wniosek, może wykorzystać tę informację wyłącznie w celu wskazanym we wniosku.
2. Każda ze Stron będzie czuwać nad tym, aby osoby zatrudnione przez organ albo występujące w jego imieniu, były związane obowiązkiem zachowania tajemnicy lub poufności tych informacji.
3. W żadnym przypadku wyznaczony organ nie będzie upoważniony do składania wniosku o udzielenie pomocy, w myśl art. 14, pkt. 2, w imieniu podmiotu danych zamieszkującego za granicą, z własnej inicjatywy i bez wyraźnego zezwolenia tej osoby.

ARTYKUŁ 16 - ODMOWA UDZIELENIA POMOCY

Wyznaczony organ, który otrzymał wniosek o udzielenie pomocy w myśl art. 13 lub 14 niniejszej Konwencji, może odmówić uwzględnienia wniosku jedynie w następujących przypadkach:

- a) jeśli wniosek nie mieści się w zakresie kompetencji, dotyczących ochrony danych, organów uprawnionych do udzielenia odpowiedzi;
- b) jeśli wniosek nie jest zgodny z przepisami niniejszej Konwencji;
- c) jeśli uwzględnienie wniosku byłoby sprzeczne z suwerennością, bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym Strony, która wyznaczyła organ albo z podstawowymi prawami i wolnościami osób podlegających jurysdykcji tej Strony.

ARTYKUŁ 17 - KOSZTY I PROCEDURY UDZIELANIA POMOCY

1. Pomoc, jaką Strony sobie przyznają wzajemnie w myśl art. 13 oraz pomoc, jakiej udzielają podmiotom danych mieszkającym za granicą w myśl art. 14, nie pociąga za sobą innych kosztów i opłat, niż za usługi ekspertów i tłumaczy. Te ostatnie koszty i opłaty obciążają Stronę, która wyznaczyła organ zgłaszający wniosek o udzielenie pomocy.
2. Podmiot danych nie może być zobowiązany do pokrywania, w związku z zabiegami podjętymi w jego imieniu na terytorium innej Strony, innych kosztów i opłat niż te, jakie są wymagane od osób zamieszkujących na terytorium tej Strony.
3. Inne warunki dotyczące udzielenia pomocy, w szczególności zaś jej form i procedur oraz używanych języków, zostaną ustalone bezpośrednio przez zainteresowane Strony.

ROZDZIAŁ V - KOMITET DORADCZY

ARTYKUŁ 18 - SKŁAD KOMITETU

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji zostaje powołany Komitet Doradczy.
2. Każda ze Stron wyznacza w Komitecie swego przedstawiciela i jego zastępcę. Państwo będące członkiem Rady Europy, które nie jest Stroną Konwencji, może być reprezentowane w Komitecie przez obserwatora.
3. Komitet Doradczy może, mocą jednomyślnie podjętej uchwały, zaprosić każde Państwo, które nie jest członkiem Rady Europy ani Stroną Konwencji, aby na jednym z posiedzeń Komitetu było reprezentowane przez obserwatora.

ARTYKUŁ 19 - FUNKCJE KOMITETU

Komitet Doradczy:

- a) może zgłaszać propozycje mające na celu ułatwienie lub usprawnienie stosowania Konwencji;
- b) może składać wnioski dotyczące nowelizacji niniejszej Konwencji, zgodnie z art. 21;
- c) wydaje opinię o każdym wniosku o nowelizację niniejszej Konwencji, który jest mu przedkładany stosownie do art. 21, pkt. 3;
- d) może, na wniosek jednej ze Stron, wydawać opinię w każdej sprawie dotyczącej stosowania niniejszej Konwencji.

ARTYKUŁ 20 - PROCEDURA

1. Komitet Doradczy jest zwoływany przez Sekretarza Generalnego Rady Europy. Pierwsze posiedzenie Komitetu odbywa się w ciągu dwunastu miesięcy od wejścia w życie niniejszej Konwencji. Następne zwoływane jest co najmniej raz na dwa lata, oraz w każdym przypadku, na wniosek jednej trzeciej przedstawicieli Stron.
2. Większość przedstawicieli Stron stanowi *quorum* niezbędne dla odbycia posiedzenia Komitetu.
3. Po każdym posiedzeniu Komitet Doradczy przedstawia Ministrom Rady Europy sprawozdanie ze swych prac i z funkcjonowania Konwencji.
4. Z zastrzeżeniem stosowania przepisów niniejszej Konwencji, Komitet Doradczy uchwała swój regulamin wewnętrzny.

ROZDZIAŁ VI - NOWELIZACJE

ARTYKUŁ 21 - NOWELIZACJE

1. Wnioski o nowelizację niniejszej Konwencji mogą wnosić: jedna ze Stron, Komitet Ministrów Rady Europy lub Komitet Doradczy.
2. Sekretarz Generalny Rady Europy przekazuje wniosek o nowelizację Konwencji Państwom członkowskim Rady Europy oraz każdemu Państwu nie będącemu jej członkiem, które przystąpiło lub zostało zaproszone do przystąpienia do niniejszej Konwencji stosownie do przepisów art. 23.
3. Poza tym, wniosek o nowelizację zgłoszony przez Stronę lub Komitet Ministrów jest przekazywany do Komitetu Doradczego, który przedstawia Komitetowi Ministrów swą opinię na temat tego wniosku.
4. Komitet Ministrów rozpatruje wniosek oraz opinię Komitetu Doradczego i może zatwierdzić proponowaną nowelizację.
5. Tekst nowelizacji zatwierdzony przez Komitet Ministrów stosownie do pkt. 4 niniejszego artykułu jest przekazywany Stronom do akceptacji.
6. Nowelizacja, zatwierdzona stosownie do pkt. 4 niniejszego artykułu, wchodzi w życie trzydziestego dnia od chwili, gdy wszystkie Strony powiadomiły Sekretarza Generalnego o swojej akceptacji.

ROZDZIAŁ VII - POSTANOWIENIA KOŃCOWE

ARTYKUŁ 22 - WEJŚCIE W ŻYCIE

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisu dla wszystkich Państw Członków Rady Europy. Podlega ona ratyfikacji, przyjęciu lub potwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub potwierdzenia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.
2. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od chwili, w której pięć Państw Członków Rady Europy wyrazi zgodę na związanie się niniejszą Konwencją stosownie do postanowień poprzednich ustępów.
3. W odniesieniu do każdego Państwa, które wyrazi zgodę na związanie się Konwencją w dalszej kolejności, Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub potwierdzenia.

ARTYKUŁ 23 - PRZYSTĄPIENIE DO KONWENCJI PAŃSTW NIE BĘDĄCYCH CZŁONKAMI RADY EUROPY

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, Komitet Ministrów Rady Europy może zaprosić każde Państwo nie będące członkiem Rady Europy do przystąpienia do niniejszej Konwencji drogą decyzji podjętej większością głosów przewidzianą w art. 20 d) Statutu Rady Europy oraz jednomyślnie przez przedstawicieli Państw - Stron uprawnionych do zasiadania w Komitecie.
2. W odniesieniu do każdego Państwa przystępującego, Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia następującego po upływie trzech miesięcy od chwili złożenia dokumentów ratyfikacyjnych u Sekretarza Generalnego Rady Europy.

ARTYKUŁ 24 - KLAUZULA TERYTORIALNA

1. Każde Państwo może, przy podpisywaniu niniejszej Konwencji lub przy składaniu dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, potwierdzenia lub przystąpienia, wskazać terytorium lub terytoria, na których niniejsza Konwencja będzie stosowana.
2. Każde Państwo może w każdym późniejszym czasie, w deklaracji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy, rozszerzyć stosowanie Konwencji na inne terytorium wskazane w deklaracji. W odniesieniu do tego terytorium, Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od chwili otrzymania deklaracji przez Sekretarza Generalnego.
3. Każda deklaracja dokonana na podstawie dwóch poprzednich punktów może być wycofana odnośnie do terytorium wskazanego w deklaracji, drogą notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego. Wycofanie staje się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

ARTYKUŁ 25 - ZASTRZEŻENIA

Zastrzeżenia do przepisów niniejszej Konwencji nie są dopuszczalne.

ARTYKUŁ 26 - WYPOWIEDZENIE

1. Każda ze Stron może wypowiedzieć w każdym czasie niniejszą Konwencję, w notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.
2. Wypowiedzenie staje się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od chwili otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

ARTYKUŁ 27 - NOTYFIKACJE

Sekretarz Generalny Rady Europy powiadamia Państwa Członkowskie Rady oraz każde Państwo, które przystąpiło do niniejszej Konwencji o:

- a) jej podpisaniu;
- b) złożeniu dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, potwierdzenia lub przystąpienia;
- c) dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji stosownie do art. 22, 23 i 24;
- d) każdym innym akcie, notyfikacji lub wiadomości dotyczącej niniejszej Konwencji.

W dowód czego, niżej podpisani, należycie umocowani, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 28 stycznia 1981, w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny przekaze uwierzytelnione odpisy każdemu z Państw Członków Rady Europy oraz każdemu Państwu zaproszonemu do przystąpienia do niniejszej Konwencji.